

fastholdt imidlertid, at EF-traktatændringerne og EPS-traktaten måtte betragtes som ét samlet forhandlingsresultat. Blev de ikke indsat i ét fælles dokument, kunne man risikere, at enkelte medlemslande ratificerede det ene forhandlingssæt uden at ratificere det andet. Dermed ville den samlede balance, der lå i forhandlingsresultatet, blive brudt op. Der var tale om to sæt forhandlingsresultater, der samlet skulle indgå i ét fælles dokument.

De øvrige delegationer fastholdt endvidere, at *målsætningen* om europæisk union, som indgår i indledningen til Rom-traktaten, og som samtlige EF-medlemslande siden 1972, herunder Danmark, ved en række lejligheder har støttet i konklusioner, rapporter og senest i Stuttgart-erklæringen om den europæiske union, måtte indgå i slutdokumentet fra EF's regeringskonference.

Resultatet af udenrigsministrenes drøftelser på mødet den 16.-17. december foreligger i vedlagte »Europæiske Fælles Akt«. På mødet tilkendegav den danske udenrigsminister, at den danske regering endnu ikke kunne tage stilling til det samlede forhandlingsresultat.

4. Europæisk Fælles Akt

Til den foreliggende tekst skal gøres følgende bemærkninger:

Aktens betegnelse »Europæisk Fælles Akt« viser som omtalt, at der er tale om ét resultat, der præsenteres samlet. Akten udgør hermed en rammeaftale, der omfatter henholdsvis EF-traktatændringerne, der indsættes i aktens afsnit II, og EPS-traktaten, der indsættes i aktens afsnit III.

Aktens indledning (den såkaldte præambel) indeholder en række formuleringer, der tidligere er anvendt i Stuttgart-erklæringen samt i det fransk/tyske forslag, der blev fremlagt i forbindelse med EF-topmødet i Milano i juni 1985.

Afsnit I indeholder en række fælles bestemmelser. I artikel 1 fremhæves målsætningen om, at EF og EPS sammen skal »bidrage til konkrete fremskridt i forbindelse med den europæiske sammenslutning«. Denne tekst er taget direkte fra det mandat til Regeringskonferencen, som de tolv regeringer blev enige om på et møde den 22. juli 1985 i Bruxelles.

Sammenlignes denne formulering med det oprindelige franske forslag, »Den europæiske

Union omfatter dels De europæiske Fællesskaber, dels det politiske samarbejde«, og med formandskabets forslag, »De europæiske Fællesskaber og Det europæiske politiske Samarbejde har som målsætning sammen at bidrage til en forening af Europa med henblik på gennemførelsen af en Europæisk Union«, vil det ses, at den nuværende formulering er i overensstemmelse med de hidtil vedtagne formuleringer om den europæiske sammenslutning som en *målsætning* på længere sigt, der skal opnås gennem konkrete fremskridt for henholdsvis EF- og EPS-samarbejdet. Denne målsætning vedrører således en udbygning af EF- og EPS-samarbejdet og er dermed mere konkret og mere begrænset end principerklæringen fra 1972 om europæisk union.

I artikel 1 omtales endvidere de to regelsæt, som er grundlag for henholdsvis EF-samarbejdet og EPS-samarbejdet. Der lægges ikke op til at indpasse andre samarbejdsformer i begrebet europæisk sammenslutning. Denne afgrænsning er dermed mindre vidtgående end i Stuttgart-erklæringen.

I artikel 2 beskrives Det europæiske Råd i den sammensætning, det har i dag. Tilsvarende formuleringer findes i *communiquéet* fra EF-topmødet i Paris i december 1974, i London-rapporten fra 1981 samt i Stuttgart-erklæringen fra 1983. Som en nydannelse hedder det, at Det europæiske Råd mødes mindst to gange om året, i modsætning til hidtidig praksis, hvor man har haft tre møder om året.

Placeringen af bestemmelsen om Det europæiske Råd i afsnit I (i modsætning til afsnit II) viser, at Det europæiske Råd udgør et mellemstatsligt forum, og at det således ikke udgør en institution i EF-traktaternes forstand. Det forudses heller ikke længere, at Det europæiske Råd vil kunne træffe beslutninger »som EF's ministerråd«, således som det blev foreslået i formandskabets udkast af 5. december.

Af artikel 3 fremgår det udtrykkeligt, at EF- og EPS-samarbejdet hviler på hver sit grundlag.

Afsnit IV indeholder de afsluttende bestemmelser, der dog endnu ikke er færdigudarbejdet. Det gøres klart i artikel V, at EF-domstolens kompetence alene vedrører EF-samarbejdet. EF-dømstolen har således ingen kompetence i forhold til EPS-samarbejdet,